

om det nu var en människa, nödvändigt måste vara Appelblom.

Efter ytterligare några frågor och svar, som vi här förbigå såsom betydelselösa, avlägsnade sig Johan Svensson med löfte om belöning, därest hans upplysningar ledde till framtida upptäckter. Därefter vände sig Alf Grane till sin vän länsmannen och sade:

— Vad jag nu vill be dig om är att du genom en fjärdingsman eller någon annan med orten förtrogen person låter efterforska, om här i nejden finnes någon häst med de av Johan Svensson angivna tecken och, om så är, vartill den hästen brukades natten emellan den 30 april och den 1:ste maj.

— Ja, den saken skall jag genast ombestyras, svarade länsmannen. För det uppdraget finns ingen lämpligare än min dräng Petter, och jag skall kalla honom hit med detsamma, så att han omedelbart kan börja sina efterspaningar.

— Din dräng Petter — den samme som bar min reskoffert från stationen? Han föreföll mig allt för enfaldig för ett sådant uppdrag.

Länsmannen skrattade.

— Där ser man, sade han, hur även en berömd detektiv kan ta fel. Petter ser ut som en halvidiot, det har du rätt i, men ytan bedrager. Det är ett slags maskering, om man så vill kalla det, men en maskering som aldrig avlägges utan följer honom genom livet. I själva verket är han en ovanligt klipsk och fyndig karl, som just i sådana här polismål gjort mig många tjänster. Därtill kommer att han är speciellt intresserad av hästar och säkerligen känner varenda häst inom församlingen.